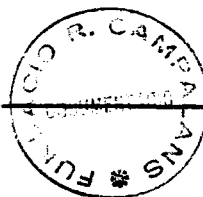

REDACCIÓ:
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S - et - O).

ADMINISTRACIÓ:
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

ELS TREBALLADORS i els problemes del país

La primavera del 64 ha replantejat els problemes que estan a l'ordre del dia des de ja anys: de nou hi ha hagut a Astúries grans moviments vaguístics; manifestacions obreres massives com a Bilbao i San Sebastian i altres reprimides però assegurant la consciència de classe com les de Sabadell i Barcelona; afirmacions de solidaritat del treballadors que precisen un despertar que ja no cedirà.

Al mateix temps més de vint petards esclataren a Madrid durant el mes de Maig — sense causar víctimesafortunadament (i sense preocupar excessivament la policia, la qual ha procurat donar publicitat a les mines explosions).

El desfile militar tradicional reafirmava igualment el que des de ja anys és la política, la única política del règim: la força de les baionetes assegura una apurència de poder capaç de mantenir l'ordre però incapaç de resoldre cap dels problemes bàsics del país.

Els minaires han tornat al treball forçats per la fam. Però les causes profundes del malestar asturià no han estat ni tocades. Els treballadors continuen sense tenir els seus propis sindicats no poden estudiar ni discutir els seus propis problemes, els quals a voltes — com a l'indústria del carbó — són complexos i reclamen solucions ardides que el règim és incapaç d'adoptar.

Ha sortit un nou reglament del treball a les mines i han augmentat lleugerament els salaris. Però ¿qui ha consultat els treballadors? ¿i qui pot creure que, en el nostre temps, els obrers renunciaran al dret d'associació, de discussió i de vaga que són reconeguts a tot el món? Els empresaris tenen mil mitjans per fer entendre la seva veu prop del govern; els obrers han d'acceptar el que se'ls doni. Aquest és el pensament profund de les autoritats que exhibien els seus batallons commemorant els 25 anys de victòria. Però és contra aquest pensament que es dreça irresistiblement la classe treballadora. El despertar del moviment obrer és un fet irreversible. No tornarà enrera. Cada any la presa de consciència és més

MANUEL SERRA I MORET

Fa un any vem perdre un home serè, fort, posseït d'una gran dignitat política a qui no estemordien les adversitats.

Els seus estudis i viatges, les lluites polítiques i la seva consciència d'escriptor, el mestratge sociològic, econòmic i filosòfic amb una àmplia temàtica que comença a Vic i finalitza a Perpinyà amb l'estimació dels amics i el respecte dels adversaris, és una deixa d'un valor inestimable per als seus deixebles.

Mort en Serra i Moret, per la nostra ment passen records i imatges que desvetllen episodis de la nostra vida, uns —pocs— verament alegres, d'altres —més— dramàticament dolorosos. I ara, en les hores i els dies que els recordem, les dissorts i els sofriments no s'esvaeixen, ans són més penetrants, car hom sent la punyida de la manca de les cartes de l'amie perdut en el misteri de la mort. I el núvol que entenebreix el cel del nostre exili és més negrós.

Enaltim la figura d'en Serra i Moret, retent-li els honors que mereixen els qui en vida saberen agermanar els homes; i a ella, que en les nostres evocacions el veiem servint a Catalunya i el Socialisme sense defallences ni desviacions, mai no l'oblidarem perquè va saber postposar-ho tot a la seva missió socialista i patriòtica. Pulcre en la conducta i profund en idees, tota la seva vida respon a la pregunta de Torres i Bages, que fa: «Qui s'ha atrevit a dir que forma i fons són dues coses oposades?»

Els idealistes que esperen l'esdevenidor, els d'optimisme invencible, sempre el recordaran perquè són els que, incommovibles i tenaços com ell, vencen les crisis i els temporals.

Pere FOIX

profunda. Per lenta que sigui la marxa la voluntat obrera triomfarà; avui el combat social ja no pot guanyar-se a cops de canons. Es en el pla sindical que el règim franquista està greument ferit i ho sap. Però a partir de les llibertats sindicals són tots els problemes del règim els que hi ha plantejats.

El general Franco té una suprema habilitat que és la «d'encaixar». Pràcticament la seva política, des de ja anys, es resumeix en aquell adagi català: «qui cía passa any empeny». L'actitud de les classes privilegiades coincideix amb aquesta posició que neix de la por del perill. Quan el temor és massa gran surt el retrat de Juan Carlos i així la gran burgesia pot anar dormint tranquil·la: la «successió» està assegurada.

Es un somni. La mort de Franco plantejarà tots els problemes institucionals i els d'estructura política del país. Sense es erar la seva mort, el combat obrer planteja avui ja els problemes socials. El refús d'Europa tancant al franquisme les portes del Mercat Comú, la balança comercial deficitària, l'exportació de mà d'obra, plantejarà els problemes econòmics. Les protestes universitàries, els mi-

lers d'infants sense escola afirmen els problemes culturals.

Quines solucions hi ha? Nosaltres, socialistes catalans afirmem les nostres. I no únicament per fer-les efectives demà, en règim de llibertat, sino avui ja, en l'acció, creant els instruments que deuran realitzar-les. En el pla sindical, un moviment obrer poderós, democràtic, però profundament unit en comptes d'escindir-se en sindicats ricals i impotents: l'Aliança Sindical Obrera prefigura ja avui aquesta gran sindical del demà.

En el pla polític continuant el nostre combat d'educació socialista i popular, de formació d'homes i dones conscients del seus drets i decidits a fer-los valer. Es aquesta acció que farà el perill i no pas de les desfilades militars.

La mobilització obrera i ciutadana, la pressió popular serà el fruit d'aquesta doble acció. Unicament aquests mitjans poden accelerar la fi d'una dictadura en descomposició incapaç de solventar cap dels problemes del país, que quan s'esfondri ens deixarà amb totes les qüestions agreujades. Només la classe treballadora i les forces populars podran resoldre aquests problemes.

LES LLUITES OBRERES A LA PENINSULA

L'acció dels treballadors és un combat per la dignitat, pel benestar social i per les llibertats democràtiques

A ASTURIAS

A Astúries la lluita obrera ha arribat a plantejar pràcticament la vaga general: més de 50.000 miners i metal·lúrgics asturians han mantingut durant dies i setmanes una heroica acció en defensa dels seus drets sindicals i de les reivindicacions econòmiques i socials que el règim menysprea: els noms de la «Vall del Nalon», de les mines «La Camocha», de la «Duro-Felguera» simbolitzen per tots els obrers aquesta ferma voluntat proletària que afirma la seva dignitat i que refusa l'explotació i el paternalisme.

La lluita començà protestant per la no-aplicació dels reglaments en els quals hi havia augments de salaris i millors condicions pels silicòtics. Però ràpidament l'afirmació dels drets sindicals fou compresa entre les reivindicacions. L'Aliança Sindical Obrera, la Federació Minera, la Federació Siderometal·lúrgica foren presents en l'acció. Els seus manifest explicaren l'abast de la vaga, insistiren en les reivindicacions fonamentals que no són únicament d'ordre econòmic sino que reclamen la participació real dels treballadors, units en els seus sindicats de classe, sense patrons i sense l'Estat, a tota negociació i a la gestió mateixa de l'empresa.

El règim publicà finalment el nou reglament. Els miners lentament, dignament reprengueren el treball. Però la voluntat de llibertat sindical, de retorn de les llibertats democràtiques subsisteix i subsistirà fins al triomf.

AL PAIS BASC

Les grans manifestacions del Primer de Maig a Bilbao, a San Sebastian, foren per primera vegada des de fa trenta anys, unes grans manifestacions de masses: dignes, pacífiques, ordenades. L'únic desordre — deia un capellà que hi assistia — ha estat provocat per les forces de l'ordre, intentant dissoldre la manifestació que la Federació Sidero-metal·lúrgica i Aliança Sindical d'Euzkadi havien promociat. En una zona de profunda concentració obrera aquesta acció de presència sindical fou un èxit total: hi participaren totes les tendències del moviment obrer, tots els nuclis que avui treballen en la clandestinitat però que afirmen cada dia més la seva presència. La manifestació fou un exemple de voluntat unitària dels treballadors: Depèn ara dels nuclis sindicals democràtics del País Basc que aquesta voluntat s'expressi demà en una gran organització sindical democràtica que reculli tots els treballadors d'Euzkadi, sigui quin sigui el seu pensament

polític filosòfic o religiós. La Federació Siderometal·lúrgica encamina la seva acció vers aquesta direcció, que és la que donarà força al Moviment Obrer.

Més tard, durant tot el mes de Maig les accions vaguístiques han continuat a la Metal·lúrgia, a començar per una vaga de solidaritat amb els miners d'Astúries, i reprenent després les vagues per recolzar les demandes obreres de millora de les convencions col·lectives: «La Bolueta», la «Naval», la «Babkoc i Wilcox», etc., foren especialment tocades i continuen en conflicte en el moment d'escriure aquestes ratlles.

A ANDALUSIA

A les mines andaluses de Huelva, a les de Peñarroya els miners recolzaren l'acció dels seus companys asturians.

Els pagesos andalusos de les regions vinícoles, refusant els salaris de fam i els lloguers denigrants a las places públiques, aprofitaren el moment per plantejar els propis combats: A Sanlúcar de Barrameda, a Puerto de Santa Maria, a Jerez de la Frontera, més de vint mil pagesos reclamaren millors salaris. Allà baix on la repressió és fàcil i els cacics són puixants, les detencions foren nombroses. Un relatiu augment de salaris fou ofert als treballadors.

Països pobres y països rics

Segons les Nacions Unides, des de 1950 a 1961 a Amèrica del Sur els capitals estrangers plaçats a aquest continent pugen a més de nou mil milions de dòlars. Però els beneficis repatriats vers els països rics que invertiren aquests capitals pugen a més de tretze mil milions de dòlars. ¿Són doncs els països pobres els que financien la riquesa dels països rics?

Iguament segons les Nacions Unides, a Amèrica del Sur la baixa dels preus de matèries primeres en un sol any ha depassat deu vegades tots els crèdits rebuts dels Estats Units o dels organismes internacionals.

¿Es aquesta finalment l'explicació del fracàs del plan Kennedy i dels cops d'Estat militars com els del Brasil?

A CATALUNYA

L'Aliança Sindical Obrera de Catalunya ha expressat en divers manifestes la seva total solidaritat amb els treballadors asturians, Malgrat les detencions dels companys Calle, Mariano i Casés de fa unes setmanes per a desorganitzar l'ASO, — i que indubtablement provocaren determinades mesures de prudència — el moviment obrer de Catalunya ha volgut mostrar-se «digne de les seves tradicions combatives» com diu el manifest de l'ASO que reproduïm. Malgrat les dificultats doncs el Primer de Maig s'intentaren les manifestacions de Sabadell i de Barcelona. A Sabadell foren detinguts una vintena de treballadors: Joan Moles, Josep Sole, Julio Jurado, Alvaro Garcia, Casimiro Las Heras, Pompilio Avellaneda, Rafael Ocaña, Carmen Valverde, Simo Sarra, Domènec Ferrer, Norbert Orovich. A Barcelona la Plaça de Catalunya fou ocupada militarment per la policia des de les primeres hores del primer de Maig.

Però l'ASOC persistí en el seu deure de solidaritat. I després d'un esforç seriós d'organització, el dimarts 26 a la tarda es concentraren centenars d'obriers al carrer Pelai, a la Plaça de l'Universitat, a la Plaça de Catalunya. La majoria eren metal·lúrgics. Dispersats per la policia, es reorganitzaven més lluny i continuaren manifestant expressant la solidaritat que uneix els treballadors de Catalunya als seus germans de la península — i exigint, igual que ells, l'augment de salaris i les llibertats sindicals que permetran als treballadors d'afirmar els drets de participació i de gestió obrera a les empreses.

Ni les manifestacions de Sabadell ni les de Barcelona no han reunit les grans masses que aquests dies s'han mogut a Astúries i el Primer de Maig a Bilbao. La particular dispersió de les nostres indústries fa molt més difícil aquesta acció: però és essencial que s'hagin intentat i que s'hagin aconseguit — amb grans esforços, amb fermesa i decisió — aquestes manifestacions de solidaritat en la lluita. Només es perden les batalles que no es lliuren. I aquesta batalla de la solidaritat obrera els obrers de Catalunya no l'han perduda. La seva voluntat s'ha afirmat. L'Aliança Sindical Obrera, els treballadors, han sortit de las barriades obreres on el règim vol tenir-los cantonats i han afirmat la seva presència al mig de la ciutat: dignament, sense altres disturbis que els provocats per les càrregues de la policia. Un altre dia hi tornaran molt més nombrosos. El món del treball, a Barcelona com a tot arreu, és el món del pervindre.

La crida de l'Aliança Sindical obrera de Catalunya

TREBALLADORS DE CATALUNYA !

Per tercera vegada els miners asturians plantejen la lluita : avui, més de 40.000 obrers d'Astúries i de Lleó afirmen la seva voluntat de viure lliures i de gaudir de major benestar.

Els metal·lúrgics d'Astúries s'han sumat al seu combat. I al País Basc han començat ja les vagues de solidaritat de tota la metal·lúrgia.

TREBALLADORS DE CATALUNYA!

La classe obrera catalana, fidel a les seves tradicions combatives ha d'afirmar també la seva decisió !

A tot arreu; a les fàbriques, als tallers, als despatxos, a l'Universitat : Accions de solidaritat amb els miners d'Astúries. Manifestacions per afirmar les pròpies reivindicacions !

ES L'HORA DE LA LLUITA ?

SÍ, ES L'HORA DE LA LLUITA.

Per l'augment de salaris, per les llibertats sindicals !

Afirmem les vostres reivindicacions ! Amb fermesa, sense violències però amb decisió !

VAGUES DE SOLIDARITAT FINS A LA VICTORIA !

Barcelona, Maig del 1964.

ALIANÇA SINDICAL OBRERA DE CATALUNYA.
FEDERACIO SIDEROMETAL·LURGICA (FIOM)

(Treballador! Còpia i distribueix aquest manifest).

Decrets de la galeria

" Escola obligatoria dels 6 als 14 anys "

Una Llei de la «Jefatura del Estado» ha dictat l'ampliació del període d'escolaritat obligatòria a Espanya. En l'article primer «es declara obligatòria per a tots els espanyols l'assistència a cursos regulars de centres docents des sis anys fins als 14 anys».

Aquest decret, que cap persona seriosa negarà absolutament necessari, és, però, una manifestació més, simplement, de la política purament propagandística de les autoritats espanyoles. Tot-hom sap que avui a Espanya manquen escoles, centenars i milers d'escoles per assegurar l'OBLIGATORIETAT de l'ensenyament fins a 12 anys! Es gràcies a l'ensenyament privat, és a dir pagant, que els infants troben escola — quan els pares poden pagar-la! Un Estat que es respecta imposa l'obligatorietat quan al mateix temps ofereix la gratuïtat de l'ensenyament! Però l'Estat espanyol no es respecta gaire a si mateix. Prefereix parlar de «lliberalització» — bo i mantenint la censura; d'«eleccions» bo i imposant els candidats; de «sindicats» tot refusant la llibertat i el dret de vaga... Així mateix parla d'ensenyament obligatori sense donar als ciutadans els mitjans per fer-lo efectiu.

A Barcelona solament, segons les apreciacions més recents, hi ha més de VINT MIL infants sense escola, ni de l'Estat ni privada. Són naturalment els fills de les famílies més pobres les que es queden sense ensenyament. A tot Catalunya la mitjana d'alumnes per classe és molt superior a la mitjana decent. No hi ha ni escoles suficients ni mestres per ensenyar als fills de la gran onada de treballadors que venen amb les famílies fugint de la misèria de les terres andaluses... I en comptes de prendre les mesures necessàries — augmentar els salaris dels mestres, crear les escoles necessàries com a la PRIMERA EXIGENCIA DEL PAIS, DONAR ALS PROBLEMES D'ENSENYAMENT L'ABSOLUTA PRIORITAT — heus ací el que fa: un decret! Milers d'infants de sis a dotze anys no tenen escola. Però damunt del paper l'escola es obligatòria fins a 14!

Nota internacional

La resposta d'Europa

La resposta dels sis Estats del Mercat Comú serà negativa. No se sap, a hores d'ara, si serà una negativa seca i contundent o bé si serà un refús amable, d'ent que poden començar les negociacions però que no hi ha esperances de concloure-les amb un acord d'associació, i molt menys d'integració, mentre Espanya conservi les estructures polítiques i socials que en fan un Estat totalitari.

No ens fem il·lusions sobre l'eficàcia d'aquesta resposta, pel que fa a la caiguda de la dictadura. El règim es transforma i s'esfondrarà un dia en funció simplement de l'acció interior de l'oposició, de les forces que s'afirmen a l'interior del país: la classe treballadora, l'opinió universitària, la voluntat democràtica dels ciutadans. Els altres països — europeus o no — no ens donaran la llibertat; que quedi això ben clar, primer de tot.

Ara bé, el gran disseny de les forces reaccionàries espanyoles era un relligament amb el conservadurisme i el capitalisme europeu — infinitament més sòlid que el seu homònim espanyol. L'Opus Dei arribà al poder amb aquesta idea. Es el que ha fracassat. El capitalisme europeu, per diverses raons (entre elles la presència en diversos governs de les forces socialistes) no ha pogut resoldre aquest problema. Es continuaran investint capitals d'Europa a la península, continuarem exportant mà d'obra i venent — quan podrem — les meteries primeres i els productes agrícoles. Però l'associació, per ara, és llunyana. Un dia o altre la burgesia espanyola, que continua fent confiança a la gent de l'Opus, haurà de treure conseqüències d'aquesta situació. Els treballadors ja fa temps que les hem tretes. I és per això que reivindicuem fonamentalment, per començar, el retorn de les llibertats democràtiques — i entre elles en primer lloc les sindicals — convençuts que el conjunt de circumstàncies internes i externes que pesen damunt del règim franquista l'obliguen a anar vers aquesta direcció, que es també la que senyala l'interès immediat dels obrers.

Pel que fa a Europa, la nostra posició és la de sempre. Aquesta Europa dels monopolis capitalistes no ens satisfà. Però tampoc no volem tornar enrera vers l'Europa dels Estats dividits, i igualment egoistes. Volem una Europa on l'acció obrera, sindical i política, crearà les estructures socialistes susceptibles de posar la riquesa al servei dels treballadors — europeus o dels altres llocs.

Aquesta acció depèn de nosaltres, de ningú més que de nosaltres. Complint-la, els treballadors serem fidels a l'esperança dels homes que ara fa cent anys fundaren la Primera Internacional.

Realitats i perspectives del nou valencianisme

Des de fa poc temps estem assistint a una esperançadora evolució entre els joves valencians. Avui estem visquent un moment de ràpida politització i la naixença de formes concretes d'acció i d'integració social. Es un procés en el que l'afirmació de la pròpia personalitat col·lectiva es combina amb la lluita per una societat més justa i per una solució a la qüestió de l'estat espanyol. Tot seguit assajarem de senyalar les línies principals de l'esmentat procés, de forma que la constatació dels fets i la suggerència es combinin constantment.

EL CORRENT NACIONAL

Es encara prompte per a mesurar fins quin punt el catalanisme ha calat al País Valencià; de fet, la major part de la joventut activa es obertament partidària d'un acostament vers les altres terres que parlen la mateixa llengüa. Per als joves, la reafirmació de la personalitat valenciana no és més que el mitjà d'inscrivens en la empresa nacional de tots els Països Catalans. Les idees de Joan Fuster, desenvolupades en «Nosaltres els Valencians», han incidit decisivament sobre l'actual generació que entra a la vida política; d'aquesta forma, la conformació ideològica d'una generació està marcada del plantejament de Fuster.

La diversitat de manifestacions d'aquest nou valencianisme es enorme. En poc de temps han sortit a tot arreu del país nuclis similars, han aparegut revistes, publicacions, protestes públiques, cartes a la premsa, a les autoritats, cercles d'estudi, conferències, teatre, cançons (no és una casualitat que Raimon siga de Xàtiva...), etc., etc...

Com és previsible, aquest tipus de realitzacions concretes, i tendint a crear una consciència de país, es solen donar en determinats sectors socials; bàsicament, el «corrent nacional» recolza en las classes mitjes i en els principals centres urbans del país. Respecte a la població agrícola, aquesta sempre ha estat bastants lligada a les coses del país i segueix igual. Així s'han format, també, nuclis o grups entre els joves provinents de la petita propietat o del comerç local. En quant a les classes treballadores, ja no veurem aviat.

REALISME CRITIC

La tònica que presideix les actituds dels joves es la d'un realisme carregat d'un fort sentit crític, hipercrític de tot el que existeix i en particular de l'actitud de les generacions majors. El contrast entre el sentimentalisme romàntic dels valencianistes tradicionals i els jo-

ves es complet; la evasió utopista o la inactivitat contemplativa dels antics militants d'esquerra és durament criticada pels joves que intentem superar-la a base d'una acomodació a la realitat i d'un activisme constant.

Es aquest realisme el que de vegades els porta a considerar que el País no és una cosa abstracte, sino real; el quadre comunitari es aleshores objecte d'estudi i consideració; llavors aquest contacte amb la realitat porta a constatar l'existència d'exploació, de desigualtats, de deficiències estructurals. Es així, com la major part del joves, que venen de sectors conservadors, arriben a un plantejament revolucionari del valencianisme. Altres segueixen el procés de forma inversa puix veuen que la transformació i el canvi s'han de produir dins d'un marc comunitari. El «corrent nacional» que de per sí és ja un fet innovador, que trenca amb rutines de segles, desemboca en el procés revolucionari. Hi haurà discrepàncies i uns tendiran a donar més relleu a una vertent del problema, més, a la fi, sempre la línia seguida és clarament socialista.

L'IMPULS RENOVADOR

Com fàcilment s'adonarà el lector tot el senyalat constata la existència d'un corrent renovador, mes aquest corrent es limitat. En l'actual moment històric el procés progressiu per si sol no hi és suficient, puix avui el ferment realment transformador es la marxa ascendent de les classes treballadores. Una idea, un ideal nacional, solament pot adquirir una dinàmica si s'inscriu en la marxa del moviment obrer.

El País Valencià està iniciant el desenvolupament capitalista, la societat industrial és bastant incipient (es limita a determinades ciutats); les concentracions encara són petites, la nostra oligarquia tendeix a la concentració monopolista (en la exportació principalment) però les inversions no són considerables. Es aço el que pot explicar, en part, la debilitat de l'obrerisme (ja que hi ha poca població obrera) debilitat que s'agreuja per la situació totalitària que vivim. A pesar d'això el desvetllament de la classe obrera s'ha iniciat i formes encara primitives de

sindicalisme obrer estan ja apareguent, les accions locals i a petita escala es donen amb un ritme cada vegada més acusat. La perspectiva, dons, en aquest pla és la de que la lluita obrera tendirà a intensificar considerablement, en particular a la Ciutat de València, a Sagunt, Alcoi, Elx, Ontinyent i en altres petits centres industrials.

Tammateix és de particular importància senyalar que de vegades el fet lingüístic es un mitjà de diferenciació classista, puix la burgesia valenciana és castellanitzant. El que històricament està viert és que l'obrerisme a València sempre ha seguit una línia bastant autòctona o personal.

Al camp les formes d'integració classista son dos, una és la dels petits propietaris enfront dels grans grups monopolistes del comerç d'exportació i altra es el moviment cooperativista, en particular en les contrades de secà. Els lligams amb les coses del país en els dos casos són evidents. Les reivindicacions dels jornalers són també factors positius a tenir en compte.

Es per tot el senyalat que l'entroncament del « corrent nacional » amb els processos socio-econòmics és una necessitat i una tendència que cal impulsar el més possible. El nou valencianisme deu buscar i seguir el camí del sindicalisme, les actituds esquerranes o socialitzants deuen concretar-se encara més. Tots els que proven de seguir un impuls de renovació completa deuen convergir en la via vers el socialisme: un socialisme autàntic, i per autèntic lligat a la base nacional. Volem un socialisme nostre, adaptat a les nostres realitats nacionals i regionals.

Rehabilitació col·lectiva, transformació agrària radical, democràcia econòmica, igualtat social, fi de l'exploació capitalista, desenvolupament econòmic, heus ací el nostre idea. Endavant, doncs, per un «valencianisme nacional» i progressiu.

J. del PUIG.

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le gérant : A. IBORRA

LA LLUITA PER LES LLIBERTATS NACIONALS ESTA INDISSOLUBLEMENT L·LIGADA. EN EL NOSTRE SEGLE, A LA LLUITA PER LA JUSTICIA SOCIAL, PER LA SUPRESSIO DE L'EXPLOTACIO CAPITALISTA.

ELS POBLES NO SON L·LIIURES SI ELS HOMES QUE HI VIUEN SON ESCLAUS DEL DINER O DE L'ESTAT.